

RUBAİ MISRALARINDA HİKMET DAMLALARI (7)

ŞAİR ALİ ÖZDOĞAN

AŞK ODUR

Aks-i şems de cam içredür amma cam ne sevile
Hak nurun âdemde görüp fâni seven dövüle
Be hey nâdan güya aşktır dilinde dahi yalan
Aşk odur hem dile çıkmaz gönüldeki övüle

ÜÇ GÜN İMİŞ TECELLİSİ

Gül yüzde bin güzelliği kendinin sandı güzel
Üç gün imiş tecellisi gitti ah yandı güzel
Ol şemsi camda gördü de aşk-ı cam mı eyledi
Üç gün imiş tecellisi gitti ah yandı güzel

HEP GÖLGE İMİŞ SEVGİLİLER

Hasret yine hasret nice yıllarca bu hâlim
Nâşâd ediyor dîl-i perîşânımı zâlim
Şâd eylecek var mı acep fânide heyhat
Hep gölge imiş sevgililer bitti mecâlim

SORSALAR

Terbiyeden dem vurarak sorsalar
Rabbi bilen ehl-i kemâl hâlidir
Bin bedevî cevri ederek sarsalar
Nefs-i rezil düşmanı zikr kâlidir

TÖVBE DER AF İSTERİM

Yetti şol gaflet deminden bî huzur bî zâr idim
Ah ne çektim yâr elinden aşk-ı yardan bâr idim
Ey Gafur Rabbim dönüp ben tövbe der af isterim
Gonca deyû geçti ömrüm ah meğer hezâr idim

TEK TADIMLIKTIR DOYULMAZ

Ey yârenim ey yârenim nâz-ü tegâfüle yetmez bu ömür
Bitti biter ah tez geçer elmas gibi vakti eyleme kömür
Tek tadımlıktır doyulmaz imtihandır ebedde hem afiyet
Bitti biter ah tez geçer elmas gibi vakti eyleme kömür

A GÖNÜL

Bir bî vefa eleminden târumarsın a gönül
Sen aşk nedir bilmeyenden ne umarsın a gönül
Ah ne cefa çektin hâlâ bî kararsın a gönül
Sen aşk nedir bilmeyenden ne umarsın a gönül

HEZÂR

Gülşende bahar var sanıyor hezâr
Kılar bir dem nazar sonu ah-u zâr
Kalamaz ne bir gül ne nazik teni
Erişir güz demi hârı yâdigâr

KENDİME GEÇMEZ SÖZÜM

Varlık bin ölüm taşır ciğerler pâre pâre
Canlar gözün kapatmış eylemez istişâre
Kimi şekva edeyim kendime geçmez sözüm
Fena için mi özüm düşünmemek mi çare

BENİ DE BEKLER ÖLÜM

Başım nasıl sağ olsun beni de bekler ölüm
Teselli mi bu şimdi kısır döngü mü gülüm
İbret vaktidir oysa insan için kıyâmet
Etme gaflete davet inan o asıl zulüm

KÜRSÜ MÜPTELASI

Kürsü müptelâsı ya çekilin geçsin aman
Dilinde hep doğruluk efeler gibi yaman
Menfaati olunca sapla karışır saman
Ah şeytandan ders alan nefse uyar o zaman

EFENDİM

Aşkınla iman etti de nurlandı şu dünya
İslam'la sereflendi şadan oldu efendim
Cahillere sırt döndü kemâlâtla müheyyâ
Yıldızlara yükseldi şadan oldu efendim

ŞAHANESİN

Şen şarkılar söyler sesin sen nerdesin sen nerdesin
Gel dâimâ gül neş'esin neş'en yüzünden düşmesin
Rab'den gelen muciznûma nîmet ki hem şâhânesin
Gel dâimâ gül neş'esin neş'en yüzünden düşmesin

HÜZÜN BESTESİ

Hüzün bestesi sanki rüzgarı sonbaharın
Ne gülün neşvesi var ne de sancısı hârın
Bir mâtem şarkısını dertle söylerken hezâr
Sesinde ümîdi var gelecek nevbaharın

DİVANE GÖNLÜM

Bitecek ha bitti ömrün seni korkutur kıyâmet
A benim divane gönlüm ruhu besle dön kıyâm et
Şu çabuk geçer hayattan alamaz ki kimse lezzet
A benim divâne gönlüm ruhu besle dön kıyâm et

KIŞA DÖNDÜ SAÇTA AKLAR

Nicedir bahârı bekler kışa döndü saçta aklar
Seni sevdi dîl-i şeydâ niye tâ derinde saklar
Sevemez mi aşka hasret ona aşkı kim yasaklar
Seni sevdi dîl-i şeydâ niye tâ derinde saklar

SENİ AĞLATAN FİRAKTIR

Hâr-ı goncadan ne çektin seni ağlatan firaktır
Cevr-i yâri lezzetin bil acıtan mı iftiraktır
Aşkı bilmeyen ne anlar zannı kim firak ıraktır
Cevr-i yâr-i lezzetin bil acıtan mı iftiraktır